Niciun păcat nu poate birui iubirea lui Dumnezeu

Nu pentru că păcătuim nu ajungem în Rai. Trebuie să știți că singurul fără de păcat a fost Hristos și nimeni altcineva. Nu pentru că facem păcate, nu ajungem în Cer. În timp ce suntem încă în viață și ochii noștri sunt deschiși – păcătuim tot timpul. Vom merge în Rai, doar dacă încercăm cu toată puterea noastră să fim ceea ce Hristos vrea să fim și această strădanie ne va mântui.

Dacă putem depăși sau nu ispita care duce la păcat, aceasta nu depinde de noi, ci de harul lui Dumnezeu.

Trebuie să cerem Domnului să ne trimită harul Său. Dacă El ne trimite harul Său, atunci nu vom fi mânioși și, nu vom comite adulter, nu vom fura și așa mai departe. Dacă Dumnezeu nu trimite harul Său, nu vom putea să învingem păcatele de unii singuri. Aceasta nu înseamnă că nu suntem ceea ce Hristos vrea să fim. Luptăm, ducem război împotriva păcatelor noastre.

Ne vedem păcatele și ne gândim că, dacă încetăm să le facem, atunci nu vom mai păcătui… Dar oare nu păcătuim în mintea noastră? Sau cu ochii noștri? Sau cu urechile noastre?

Nu trebuie să deznădăjduim și să spunem: „Întotdeauna cad în capcana aceluiași păcat. Prin urmare, numai pot realiza nimic; Numai fac nimic!” Facem însă multe: ne mărturisim, ne smerim, ne pocăim… Aceasta ne salvează mai degrabă decât virtutea prin care ne-am afirmat. Diavolul posedă și el „virtuți”. Odată, făcând ceva bun, m-am dus să-i povestesc duhovnicului meu despre asta. Atunci eram călugăr novice. Când m-a văzut, și-a dat seama imediat care este problema și, înainte să pot spune un cuvânt, mi-a spus:

„Copilul meu, de ce să ne lăudăm și să fim mândri? Pentru că postim? Nu putem niciodată să postim mai mult decât diavolul, pentru că el nu mănâncă niciodată nimic. El este cel mai mare postitor. Sau pentru că veghem și nu dormim mult? Nu putem fi mai vigilenți decât cel rău, pentru că el nu doarme niciodată. Suntem abstinenți, rămânem neprihăniți din dragostea pentru Hristos? Avem această virtute? Dar niciodată nu vom deveni mai nepătați decât diavolul, pentru că el nu dorește plăceri trupești: nu are nevoie de ele, căci nu are trup. ”

Am fost indignat! Oricât de multe virtuți avem, nu vom putea niciodată să le dobândim pe cele pe care le posedă diavolul. Dar aceste virtuți îl vor salva pe diavol? Nu; și nici pe noi nu ne vor salva.

Ce vreau să spun prin asta? Că nu ar trebui să fim virtuoși? Nicidecum. Vom continua să luptăm pentru a dobândi virtuțile. Un Creștin adevărat este întotdeauna virtuos, dar nu orice persoană virtuoasă este neapărat Creștin. Există oameni virtuoși printre budiști, hinduși, evrei, protestanți. Dar virtuțile în sine și prin ele însele nu sunt „mântuitoare". Vom fi mântuiți prin pocăință și smerenie.

Dar smerenia nu înseamnă doar a spune cuvinte goale precum: „Ce sunt eu? Eu sunt nimic!" și prefăcându-vă că sunteți nemernici, doar pentru a-i face pe oameni să vă spună: „Nu, nu, ești nevinovat; uite, ai astfel de virtuți … "

Pretinzând că suntem smeriți, îi facem pe alții să ne laude. Smerenia adevărată nu înseamnă doar a spune cuvinte smerite, ci a fi o persoană conștientă de umilința sa, a avea un duh smerit și a nu gândi că suntem mai buni decât alții, pentru că toate lucrurile rele se nasc în primul rând în mintea noastră.

Dacă cădem din nou și din nou duhovnicește, nu ar trebui să deznădăjduim. Există preoți, epitrahil, pocăință… Aceasta este ceea ce ne va mântui și nimic altceva. Pocăința și smerenia ne vor salva. De acest lucru se teme diavolul. El are multe „virtuți", dar îi lipsește una – smerenia; și lipsa acesteia a dat naștere iadului și a dus la cădere.

Pentru a arăta puterea smereniei, așa cum spune Scriptura, Hristos a coborât din ceruri pe pământ, s-a smerit pe Sine și a fost ascultător până în momentul morții.

„S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, şi încă moarte pe cruce" (Fil. 2, 8). S-a smerit pe Sine însuși, lăsându-Se răstignit. Aceasta este smerenia de care avem nevoie pentru mântuirea noastră.

Încercăm să nu cădem în păcat, dar Dumnezeu acceptă în mod deliberat să cădem, astfel încât să dobândim smerenie, iar în timp ce plângem păcatul pe care l-am înfăptuit, Dumnezeu ne încununează cu smerenie pentru lupta noastră dusă cu păcatul. Prin urmare, nu trebuie să deznădăjduim niciodată.

Făceți-vă o regulă pentru voi ca să nu mai repetați păcatele, spunând: „Nu mă voi mai supăra, nu voi mai face asta sau asta…" Și apoi spuneți: „Doamne Iisuse

Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul !” Și apoi plecați-vă capul sub epitrahilul preotului.

Vom înțelege ce am câștigat cu adevărat atunci când va veni vremea să stăm în fața lui Dumnezeu. Omul cântărește lucrurile într-un fel, dar Dumnezeu are propriul Său mod de a le cântări.

Niciodată nu ar trebui să deznădăjduiți. Dacă nu ați obținut ceva, nu înseamnă că ați dat greș. Nu există niciun păcat care să fie mai mare decât iubirea lui Dumnezeu; nu există păcat care să nu poată fi învins prin iubirea lui Dumnezeu. Mărturisește-te, primește Sfânta Împărtășanie și nu te retrage din Biserică. Este mai bine să fii păcătos în Biserică, decât să fii o persoană virtuoasă în afara ei. Este mai bine să fii tâlhar, și să fii împreună cu Hristos, decât să fii o persoană bună, dar să fii împreună cu diavolul. Bunătatea noastră nu ne va salva, dar ceea ce ne va mântui este dragostea pe care o avem pentru Hristos și lupta duhovnicească în care ne angajăm de dragul Lui.

Într-o zi, un călugăr a adormit în timpul slujbei. Viața monahală este aspră, sufletul poate aspira către lucrurile înalte, dar uneori trupul nu are tăria să-l urmeze. Slujba s-a încheiat și am părăsit biserica. În timp ce aștepta să fie invitat la trapeză, un alt călugăr, pentru a-l necăji, i-a spus în glumă:

„Părinte, te-am văzut dormind în biserică.”

Și el a răspuns:

„Mai bine să dormi în Arca lui Noe, decât să fii treaz în afara ei!”

Este mai bine să fii mântuit de Hristos, chiar dacă adormi în biserică, decât să fii treaz pe stradă în timpul potopului. Pocăința este ceea ce ne va mântui și nu altceva. Acesta este motivul pentru care trebuie să ne pocăim în mod constant. De ce este așa? Pentru că păcătuim tot timpul și pentru că nu ar trebui să fim legați de păcatele pe care le facem. Sf. Dorotei spune că poți chiar supăra pe cineva prin felul în care îl privești și astfel săvârșim un păcat. Deci, ce trebuie să facem atunci? Să ne ascundem într-o groapă și să așteptăm acolo nemișcați până vom muri?

De îndată ce deschideți ochii dimineața, spuneți: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” Și „Slavă lui Dumnezeu!” Dacă faceți acest

lucru, veți ajunge la Cer; să nu aveți nicio îndoială. Căci când cineva spune: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” arată că vrea să fie cu Hristos, că nu va mai păcătui prin propria sa voință și că, dacă va mai păcătui, atunci va fi împotriva voinței sale. După cum spune Sfântul Apostol Pavel: „Dar văd în mădularele mele o altă lege, luptându-se împotriva legii minţii mele şi făcându-mă rob legii păcatului, care este în mădularele mele. Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morţii acesteia?” (Rom. 7, 23-24).

Și dacă vedem că și Sfântul Apostol Pavel – cel care ar putea învia morții – nu poate birui păcatul, atunci cum îl vom birui noi? Nu avem putere. Atunci cum vom fi mântuiți? Vom fi mântuiți rugându-ne: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă, pe mine păcătosul!” și prin smerenie.

Adesea, atunci când îi cerem lui Dumnezeu ceva, și El nu ne dă, o face pur și simplu pentru a ne menține în rugăciune și, când ne oferă în cele din urmă ceea ce am cerut, descoperim că am beneficiat mai mult în urma rugăciunii pe care am înălțat-o la Dumnezeu, decât ceea ce am primit. Acesta este motivul pentru care Domnul întârzie uneori să ne ofere ceea ce noi Îi cerem în mod repetat.

De multe ori ne pune în situații dificile sau ne trimite suferințe – de exemplu, o boală – pentru a ne împiedica să păcătuim. Dacă am fi ajuns în schimb într-o situație diferită, mai bună, am fi fost mulțumiți și am fi fost ispitiți să păcătuim.

După cum se spune „nimeni nu este fericit acolo unde se află…”

Egumen Nikon din Sfântul Munte Athos

Igumen Nikon of Mt. Athos. No Sin Can Surpass the Love Of God